

Coexistència en la diversitat

written by Pau Miserachs | 16 de maig de 2019

Deia el sociòleg Alain Touraine, en unes declaracions a *La Vanguardia* del passat divendres 10 de maig, que la democràcia liberal està fundada en el respecte dels drets humans. I té raó, perquè sense llibertat i democràcia no hi hauria manera de desenvolupar polítiques favorables al pluralisme, la diversitat i a la coexistència dels pobles amb diferències.

Entre pobles diferents, en situacions en què un es vol imposar hegemonícament a l'altre, no és possible parlar de concòrdia ni de convivència. La resistència de l'un contra les imposicions ideològiques de l'altra impossibiliten el diàleg obert, si aquesta voluntat de diàleg no existeix en una de les parts.

El cas espanyol. És el de la història d'un fracàs constant en les temptatives d'assimilació de Catalunya per Castella. Establert un acord de fronteres entre Castella i Catalunya el segle XIII, Castella no va parar mai d'intentar la invasió de Catalunya, no es va afligir el 1659 per haver de pagar a França deutes de guerra utilitzant els territoris catalans del Rosselló i el Vallespir. Tampoc li va preocupar acceptar amb el Tractat d'Utrecht de 1713 acabar de dividir i desmembrar Catalunya.

Castella, la Corona hispànica mai va córrer en defensa dels catalans quan França intentava ocupar Catalunya. Foren sempre els catalans els qui van defensar el territori amb més rauxa.

També foren els catalans els que van rebutjar les ofertes de Napoleó Bonaparte de convertir-se en província francesa i van optar per lluitar al costat dels castellans contra l'ocupació militar i institucional estrangera.

Muret, 1213, batalla en la qual Catalunya va perdre bous i esquelles intentant defensar els occitans contra la invasió

francesa, fou el clar inici de les temptatives d'ocupació de les terres catalanes. Guerres equivocades per Catalunya com la de la defensa del Papa rebutjat pel Vaticà, Benedicte XIII a Avignó?

Però Espanya, obcecada en la destrucció i submissió de Catalunya, no ha après la lliçó dels fets històrics ni el missatge de les gestes catalanes que aportaven al conjunt la seva expansió per la Mediterrània. Eren evidentment altres temps en els quals les ambicions eren compartides amb criteris de confederació.

Els temps actuals segueixen sent els del centralisme de l'estat-nació inventat pel general Franco amb l'establiment d'un nou estat totalitari. Això vol dir imposició de la llei del guanyador, repressió i destrucció lingüística i cultural, negació absoluta de l'existència de la nació catalana d'arrels històriques.

Es fa difícil la convivència en aquestes condicions que no són més que relacions anòmales de menysteniment i odi, si no hi ha un canvi en els propietaris castellans del poder i els seus servidors pel que fa al poble català.

La convivència entre pobles té unes exigències de respecte, comprensió, tolerància, entesa, no dominació i no discriminació que en la situació actual no es compleixen entre Espanya i Catalunya. Catalunya, dins o fora d'Espanya, hi està disposada. I Espanya?

El canvi d'actituds és absolutament necessari perquè les coses canviïn. Renunciar l'Estat a la persecució dels polítics catalans crítics i defensors del dret a l'autodeterminació, esdevé una condició ineludible per establir una coexistència en la diversitat entre identitats diferents, pobles, cultures i societats que fins ara són negades.

I per què han de dir sempre que no? Cal que els drets a decidir lliurement un poble com el català el seu futur

polític, encaix o no en una Espanya diferent basada en la diversitat i el respecte, si aquesta Espanya hi està disposada, que per ara veiem que no.